

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 25 oktober 2016 met nummer RvVb/A/1617/0199
in de zaak met rolnummer 1415/0075/A/3/0079

Verzoekende partij	de heer Johan DECOUTERE vertegenwoordigd door advocaten Steve RONSE en Deborah SMETS met woonplaatskeuze op het kantoor te 8500 Kortrijk, President Kennedypark 6/24
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN
Tussenkomenende partij	de bvba ECOSCAPE vertegenwoordigd door advocaat Ludo OCKIER met woonplaatskeuze op het kantoor te 8500 Kortrijk, Beneluxpark 3

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 14 oktober 2014, zoals geregulariseerd op 28 oktober 2014, de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 28 augustus 2014.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk van 3 maart 2014 onontvankelijk verklaard. Het college van burgemeester en schepenen heeft aan de tussenkomenende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend onder voorwaarden voor het bouwen van 37 appartementen op een perceel gelegen te 8501 Kortrijk (Heule), Hof ter Melle, met als kadastrale omschrijving afdeling 8, sectie A, nummer 0562X5.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

Met een beschikking van 27 november 2014 wijst de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen het beroep toe aan de eerste kamer.

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 17 december 2014 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de eerste kamer laat de tussenkomenende partij met een beschikking van 4 februari 2015 toe in de debatten.

Met een beschikking van 24 augustus 2016 wijst de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen de behandeling van de vordering toe aan de derde kamer.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 13 september 2016.

Advocaat Deborah SMETS voert het woord voor de verzoekende partij, advocaat Corinne FLAMANG *loco* advocaat Ludo OCKIER voert het woord voor de tussenkomende partij

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 3 december 2013 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het bouwen van 37 appartementen” op een perceel gelegen te 8501 Kortrijk (Heule), Hof ter Melle.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Kortrijk’, vastgesteld met koninklijk besluit van 4 november 1977 in agrarisch gebied en woongebied.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, ‘Afbakening regionaal stedelijk gebied Kortrijk’, goedgekeurd op 20 januari 2006.

Het perceel ligt ook binnen de omschrijving van de vergunde niet-ervallen verkavelingen ‘HEU143’ van 21 april 2010 en HEU143/1 van 28 november 2011.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 3 maart 2014 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 23 juni 2014 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 30 juli 2014 om dit beroep onontvankelijk te verklaren.

Na de hoorzitting van 5 augustus 2014 verklaart de verwerende partij het beroep op 28 augustus onontvankelijk. De verwerende partij beslist:

“... ”

4A ONTVANKELIJKHEID

Met betrekking tot de ontvankelijkheid wijst de PSA op het volgende :

“Overeenkomstig artikel 4.7.21 §2 VCRO kan elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreeks of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen, beroep instellen bij de deputatie.

Op 23/06/2014 heeft PUBLIUS, mter SMETS DEBORAH en mter RONSE STEVE namens dhr. en mevr. DECOUTERE Johan - DESMET Liesbet beroep ingesteld tegen de beslissing van het schepencollege van KORTRIJK houdende toekenning stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan ECOSCAPE, tot het bouwen van 37 appartementen.

Artikel 4.7.21 §3 stelt dat het beroep op straffe van onontvankelijkheid ingesteld wordt binnen een termijn van dertig dagen die ingaat de dag na deze van aanplakking.

Het attest van aanplakking afgeleverd door het gemeentebestuur van Kortrijk vermeldt dat de vergunningsbeslissing werd aangeplakt op 14/03/2014.

Op grond van deze gegevens moet worden besloten dat de beroepstermijn van dertig dagen is ingegaan 15/03/2014 om te eindigen op 14/04/2014.

Het beroepschrift werd ingesteld per aangetekend schrijven dd. 23/06/2014. Hieruit volgt dat het beroepschrift laattijdig is ingediend.

Beroepsindienaar wijst er evenwel op dat het attest van aanplakking is gesteund op de verklaringen op eer van de aanvrager van de vergunning en een foto van de aanplakking, en dat bijgevolg de termijn om beroep in te stellen nog niet is aangevangen. Hierbij wordt verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

De aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, heeft betrekking op beslissingen genomen op basis van “verklaringen op eer” of “attesten van aanplakking gesteund op verklaringen op eer”. Uit de formulering van het attest kan men echter niet afleiden dat de vaststelling is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens.

Integendeel, uit de bewijsstukken bezorgd door de aanvrager blijkt dat op de startdatum van de aanplakking, met name 14 maart 2014 en die identiek is als vermeld op het attest van aanplakking, een e-mail bericht werd verstuurd naar de gemeente, met als bijlage de verklaring op eer en de foto's die de aanplakking bewijzen.

Hieruit volgt dat er geen twijfel kan bestaan over het precieze tijdstip van de aanplakking.

De aangehaalde rechtspraak is bijgevolg niet dienend.

Het ingestelde beroep is dan ook onontvankelijk.”

De deputatie treedt die beoordeling, in haar geheel en om de erin vermelde redenen volledig bij en neemt ze dan ook tot de hare. Op de hoorzitting wijst de beroepsindienaar dat hiermee niet is aangetoond dat de aanplakking gedurende 30 dagen heeft plaatsgevonden. Waar beroepsindienaar initieel de aanplakking betwist, wordt hiermee een nieuw argument ontwikkeld, zonder dit concreet met feitelijke gegevens te staven. Aangezien overeenkomstig artikel 1 §2 Beroepenbesluit een beroepschrift dient vergezeld te zijn van een attest van aanplakking, kan men onmogelijk eisen dat gedurende de beroepstermijn wordt geattesteerd dat de aanplakking gedurende die volle beroepstermijn heeft plaatsgevonden. Van belang is dat het attest duidelijk de startdatum van de aanplakking vermeldt. (RVVb, 21/11/2012, nr. A/2012/0486; RVVb, 12 oktober 2011, A/2011/0143) Dit is in casu het geval.

Het argument van de beroepsindiener dat de foto's die de aanplakking bewijzen niet in het gemeentelijk administratief dossier zouden bevinden, toont op zich niet de onregelmatigheid van de aanplakking aan.

*Het beroep is onontvankelijk.
..."*

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN - ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

In haar enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.7.19, §2 VCRO en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet uiteen:

"...

Enig middel: miskennen van artikel 4.7.19 §2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; miskennen van het zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 4.7.19 § 2 VCRO schrijft het volgende voor:

...

Overeenkomstig artikel 4.7.21 §3, 3° VCRO vangt voor een derdeberoeper de vervaltermijn van 30 kalenderdagen voor het instellen van een administratief beroep aan op de dag na deze van de aanplakking van de bestreden stedenbouwkundige vergunning.

Uitgaand van het attest van aanplakking zou de vergunning zijn aangeplakt op 14 maart 2014 (stuk 5). Verzoekende partij heeft de aanplakking in ieder geval zelf nooit vastgesteld.

Evenwel doet het gebrek aan (regelmatige) aanplakking de beroepstermijn voor een belanghebbende derde niet aanvagen. Uit nazicht van het administratief dossier en uit navraag bij de bevoegde diensten bleek dat het attest van aanplakking werd afgeleverd enkel maar op grond van een vermeende verklaring op eer van de aanvrager.

Uw Raad heeft zich in het verleden reeds verscheidene malen uitgesproken over de rechtsgeldigheid van een attest van aanplakking op grond van een verklaring op eer.

Telkenmale stelt uw Raad vast dat een verklaring op eer niet kan gelijkgesteld worden met een attest van de gemeentelijke overheid waarin verklaard wordt dat de vergunningsbeslissing gedurende een termijn van 30 dagen op rechtsgeldige wijze werd aangeplakt. Een attest van aanplakking dat louter is gesteund op een verklaring op eer van de vergunningsaanvrager, houdt enkel en alleen een bewijs van de verklaring van de aanvrager in.

In casu werd het attest van aanplakking enkel en alleen opgesteld op grond van een zogezegde verklaring op eer van de aanvrager. Een verklaring op eer heeft overeenkomstig de rechtspraak van uw Raad geen enkele waarde. Bijgevolg kan een 'geattesteerde' verklaring op eer niet worden beschouwd als een rechtsgeldig attest van aanplakking. Op grond hiervan kon de beroepstermijn voor het indienen van een administratief beroep voor verzoekende partij nog niet zijn aangevangen.

In dit opzicht diende het administratief beroep van verzoekende partij ontvankelijk te zijn verklaard.

Maar er is meer.

De vergunningsaanvrager, maar ook de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar (stuk 6) poneerden in het kader van de administratieve beroepsprocedure dat er zich geen enkel probleem kon voordoen aangezien de verklaring op eer werd ondersteund door foto's van de aanplakking. Met betrekking tot dit aspect wil verzoekende partij hierna 2 opmerkingen formuleren.

Vooreerst hebben noch de verklaring op eer, noch het fotomateriaal op enig moment deel uitgemaakt van het administratief dossier. Verzoekende partij heeft deze foto's en de verklaring op eer een eerste maal kunnen bekijken op de hoorzitting van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen, aangezien deze als stuk gevoegd waren bij de nota van de vergunningsaanvrager. Verzoekende partij is het dossier achteraf nogmaals gaan inkijken bij de provincie, ditmaal met een gerechtsdeurwaarder, die tevens diende vast te stellen dat nergens in het initiële administratief dossier de verklaring op eer of de foto's - met uitzondering van de kopie van de nota van de vergunningsaanvrager - terug te vinden waren (stuk 7).

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid).

Verwerende partij heeft kennelijk het zorgvuldigheidsbeginsel miskend. Verzoekende partij heeft in haar administratief beroep opgemerkt dat zij de aanplakking betwist aangezien er noch een verklaring op eer, noch foto's, noch een vaststellingsattest van de gemeentelijke ambtenaar in het administratief dossier terug te vinden waren.

Van een zorgvuldig handelende overheid kan toch verwacht worden dat zij, wanneer zij op een gebrek wordt gewezen, in concreto nagaat hoe de vork in de steel zit. Verwerende partij heeft dit evenwel nagelaten en is zonder meer meegegaan in de uiteenzetting van de vergunningsaanvrager. Evenmin geeft zij aan hoe het mogelijk is dat geen van deze documenten in het administratief dossier terug te vinden zijn. Zij heeft zich werkelijk op kennelijk onzorgvuldige wijze gedragen ten aanzien van verzoekende partij.

In dit opzicht werd niet alleen de rechtspraak van uw Raad, maar ook artikel 4.7.19 §2 VCRO en het zorgvuldigheidsbeginsel miskend.

Ten tweede merkt verzoekende partij op dat, in de veronderstelling dat de verklaring op eer en het fotomateriaal deel hadden uitgemaakt van het administratief dossier, dit fotomateriaal niet kan volstaan om conform artikel 4.7.19 §2 VCRO te handelen.

*Het voegen van bepaalde foto's volstaat niet om het bewijs te leveren dat de aanplakking gedurende 30 dagen heeft uitgehangen conform de decretale voorschriften en dat deze **conform dezelfde voorschriften werden geattesteerd.***

Deze bepaling en de op de gemeentelijke overheid rustende verplichting werden namelijk om een doelbewuste reden ingevoerd.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen. De decreetgever ging er redelijkerwijs van uit dat de aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de vergunningsbeslissing.

Evenwel werd voorzien in de invoering van een 'controlemechanisme'. De gemeentesecretaris dient namelijk erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en deze dient de aanplakking te attesteren. De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld.

Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt. In de parlementaire voorbereiding van het decreet van 27 maart 2009 wordt eveneens verduidelijkt dat indien de aanplakking niet of niet correct geschiedt, dit gesanctioneerd met het niet aanvangen van de beroepstermijn.

Het gegeven dat bij de verklaring op eer foto's zouden gevoegd zijn die het startpunt van de aanplakking 'bewijzen', toont trouwens niet aan dat de aanplakking ook effectief gedurende dertig dagen heeft uitgehangen.

Op de gemeentelijke overheid rust namelijk de verplichting om er op toe te zien dat de vergunningsbeslissing Uw Raad heeft in het verleden aanvaard dat bijgevoegde foto's de aanplakking kunnen aantonen. Het verschil met het huidige bouwberoep ligt in het feit dat in casu geen foto's van de aanplakking in het aanvraagdossier terug te vinden zijn. Daarenboven werd in casu nooit nagegaan of een afschrift van de beslissing effectief gedurende de vereiste termijn werd aangeplakt.

Verzoekende partij stelt vast dat een attest van aanplakking, gebaseerd op grond van een vermeende verklaring van eer de beroepstermijn niet kan doen aanvangen voor derden. Er rust op de gemeentelijke ambtenaar namelijk de verplichting om na te gaan of de

aanplakking gebeurt en of dit gedurende een termijn van 30 dagen. Tevens dient de gemeentelijke ambtenaar te attesteren dat de aanplakking op een duidelijk zichtbare plaats gebeurd is. Een attest van aanplakking op grond van een verklaring op eer stelt de gemeentelijke ambtenaar niet vrij van deze verplichting.

Nu niet voldaan is aan deze vormvereiste, is bijgevolg de beroepstermijn van 30 dagen nog niet aangevangen.

Samenvattend dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel onterecht wordt geoordeeld dat het door verzoekende partij ingediende administratieve beroep onontvankelijk is wegens laattijdigheid.

Het enig middel is gegrond.

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop:

“..."

EERSTE en ENIG MIDDEL : schending van artikel 4.7.19 §2 VCRO; miskening van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij voert aan dat het attest van aanplakking - waarop de bestreden beslissing is gesteund - werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer van de aanvrager. Verzoekende partij baseert zich op de rechtspraak van uw Raad die wijst dat in dergelijke gevallen de beroepstermijn niet aanvangt.

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid dient verwerende partij steeds in concreto te onderzoeken of een beroep al dan niet laattijdig is ingesteld. Hierbij wordt in de eerste plaats gekeken naar het attest van aanplakking afgeleverd door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde. Uit het attest van aanplakking, blijkt – in tegenstelling tot wat verzoekende partij poneert – geenszins dat zij is afgeleverd op basis van een verklaring op eer. (stuk 16)

Dit staat ook zo aangegeven in de bestreden beslissing.

In tegendeel, uit de bewijsstukken bezorgd door de aanvrager (stuk 18) blijkt dat de startdatum van aanplakking identiek is met de datum van een e-mailbericht verstuurd aan de gemeente, met als bijlage de verklaring op eer en de foto's die de aanplakking bewijzen. Met andere woorden, van een attest van aanplakking dat louter is opgesteld op basis van een 'verklaring op eer', is helemaal geen sprake.

Op grond hiervan heeft de deputatie terecht geoordeeld dat er geen twijfel kan bestaan over het precieze tijdstip van de aanplakking. Dit geldt des te meer aangezien verzoekende partij de onjuistheid van het e-mailbericht, en van de foto's die de aanplakking bewijzen, nooit heeft aangetoond.

Deze feitelijke appreciatie wordt door verzoekende partij in vraag gesteld, stellende dat deze stukken geen deel uitmaken van het administratief dossier. Verwerende partij is echter niet verantwoordelijk voor wat in een gemeentelijk administratief dossier voorkomt of niet. Van belang is dat zij haar beslissing steunt op de stukken die in haar dossier aanwezig waren op het ogenblik van de bestreden beslissing. Dit was in casu zeker het geval en

wordt zelfs bevestigd door verzoekende partij wanneer zij wijst dat zij van deze stukken voor het eerst kennis heeft genomen op de hoorzitting. Dat deze stukken afkomstig waren van de houder van de vergunning naar aanleiding van de beroepsprocedure doet hier niets terzake. Als zorgvuldig bestuur heeft de deputatie rekening gehouden met alle relevante stukken om tot een gedragen beslissing te komen. Van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geen sprake. Van een schending van artikel 4.7.19 §2 VCRO is ook geen sprake.

Daarnaast betwist verzoekende partij dat het bewijs is geleverd dat de aanplakking gedurende dertig dagen heeft uitgehangen. Meer in het bijzonder wijst verzoekende partij dat de foto's die het startpunt van aanplakking bewijzen, geenszins aantonen dat de aanplakking ook effectief gedurende dertig dagen heeft uitgehangen.

Zoals gewezen in de bestreden beslissing, is het van belang dat het attest duidelijk de startdatum van de aanplakking vermeldt. (RVVb, 21/11/2012, nr. A/2012/0486; RVVb, 12 oktober 2011, A/2011/0143) Dit is in casu het geval.

Wanneer verzoekende partij thans ook de duurtijd van de aanplakking betwist, moet worden gewezen dat zij hiervoor ook de bewijslast dient te leveren. (RVVb, 25 oktober 2011, nr. S/2011/0135) Zoals gewezen in de bestreden beslissing werd dit op geen enkele concrete wijze gestaafd.

Het enig middel is ongegrond.

...

3.

De tussenkomende partij stelt:

“...

AFWEZIGHEID VAN GEGRONDE MIDDELEN

...

Vooreerst wenst de tussenkomende partij op te merken dat de verzoekende partij niet betwist dat er op vrijdag 14 maart 2014 – zijnde de datum van aanplakking zoals vermeld op het attest van aanplakking - effectief een email met 2 foto's van de aanplakking en de verklaring van eer werd gestuurd naar de stad KORTRIJK.

De aanplakking gebeurde conform de geldende regels, op ooghoogte, langs de openbare weg en op een zichtbare plaats.

Het attest van aanplakking van 28.05.2014 in het administratief dossier attesteert deze datum van aanplakking en werd overigens afgeleverd in tempore non suspecto vooraleer ECOSCAPE zijn bewijsstukken voorlegde aan de deputatie. De Stad KORTRIJK was onbetwistbaar op de hoogte van de effectieve aanplakking.

Het attest vermeldt uitdrukkelijk dat werd overgegaan tot aanplakking conform artikel 4.7.19 §2 VCRO. Het is dus, in tegenstelling tot de rechtspraak van uw Raad die verzoekende partij citeert, geen attest dat werd opgemaakt op basis van de verklaring van eer van de aanvrager maar een attest dat werd opgemaakt conform artikel 4.7.19 §2 VCRO:

...

Waar het enig middel van verzoekende partij stelt (blz. 4 verzoekschrift) dat het attest van aanplakking enkel op basis van een verklaring van eer werd aangeplakt mist het feitelijke grondslag.

In zoverre verzoekende partij stelt dat het administratief is onvolledig zou zijn, kan daaruit niet de onregelmatigheid van de aanplakking afgeleid worden.

De datum die vermeld wordt komt immers overeen met effectieve aanplakking zoals die de dag zelf werd gemeld en aangetoond met foto's. Het attest van aanplakking is in overeenstemming met de feitelijke gegevens van het dossier.

Overigens is het niet het attest van aanplakking dat de beroepstermijn doet lopen, maar de aanplakking zelf (cf. het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 8/2011 van 27 januari 2011).

De regelgeving omtrent de aanplakking beschermt niet enkel de belanghebbende derde, maar ook de aanvrager van de vergunning. Indien uit alle feitelijke elementen van het dossier blijkt dat de aanplakking correct is gebeurd conform artikel 4.7.19 §2 VCRO en dit als dusdanig ook geattesteerd wordt in het attest van aanplakking, dient besloten te worden dat beroepstermijn is beginnen lopen vanaf de dag na aanplakking.

Aangezien de vergunning regelmatig werd aangeplakt op 14.03.2014 én gemeld aan de gemeente, nam de vervaltermijn van 30 dagen een aanvang op 15.03.2014 en was het beroep bij de Deputatie van verzoekende partij onherroepelijk laattijdig.

Tussenkomende partij verwijst voor zover als nodig ook naar uw rechtspraak van 21.05.2013 (arrest met nr. A/2013/0254) waarin uw Raad stelde dat de Deputatie op basis van de verklaring en de foto terecht van oordeel was dat de aanplakking gedurende de beweerde termijn effectief had plaatsgevonden. Uw Raad merkte overigens ook op dat niet werd bewezen dat het attest op onwettige wijze werd afgeleverd, noch dat het van valsheid in geschrifte was aangetast en dat in dat verband ook geen klacht was neergelegd.

Het enig middel is ongegrond.

...”

4.

De verzoekende partij voegt hieraan nog toe:

“ ...

A.2. Repliek

Artikel 4.7.19 §2 VCRO stelt het volgende:

...

Verduidelijking in de rechtspraak

Uw Raad heeft zich de voorbije jaren verschillende keren uitgesproken over de rechtsgeldigheid van de attesten van aanplakking op grond van verklaringen op eer.

...

Toelichting

Vooreerst beklemtoont verzoekende partij dat hij de aanplakking op zich betwist. Hij heeft nooit enige aanplakking vastgesteld. Verzoekende partij wist op het ogenblik van het indienen van het beroep niet of de aanplakking wél effectief gebeurd was (zie verder).

Verzoekende partij stelt vast dat zowel verwerende als tussenkomende partij voorbij gaan aan de kern van het probleem.

Het is inderdaad zo dat de aanplakking als geschikte vorm van bekendmaking wordt beschouwd. Tevens is het zo dat het volstaat dat het attest van aanplakking enkel de startdatum van de aanplakking vermeld.

Dit zijn evenwel niet de zaken die verzoekende partij aankaart.

De aanplakking wordt als geschikte vorm van bekendmaking aanzien omwille van het feit dat de gemeentelijke overheid dient te waken en te attesteren over de aanplakking.

Op de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde rust immers de verplichting om de aanplakking te attesteren.' Het gegeven dat de vergunningsaanvrager een verklaring op eer (al dan niet vergezeld met foto's) toestuurt, ontslaat de gemeentesecretaris niet van deze verplichting. Het is net hier dat het schoentje wringt.

Verzoekende partij stelt op grond van de gegevens van het dossier vast dat het attest van aanplakking, dat hij op 28 mei 2014 verkreeg, enkel en alleen is opgesteld op basis van een verklaring op eer.

Zowel verwerende als tussenkomende partij blijven dit ten stelligste te ontkennen. Verzoekende partij kan evenwel enkel en alleen vaststellen dat tot op de hoorzitting in het administratief dossier noch een verklaring op eer, noch foto's, noch een attestering door de gemeentesecretaris waarin wordt verklaard dat een mededeling van de vergunning is aangeplakt terug te vinden was.

Hij wist op het ogenblik van het indienen van zijn beroep niet of de aanplakking wel gebeurd was, en of deze regelmatig gebeurd was.

Het is pas op de hoorzitting dat tussenkomende partij is komen aandragen met een verklaring op eer en foto's. Maar, zoals reeds aangegeven, volstaat dit niet. Tot op vandaag bevindt er zich in het administratieve dossier geen attestering van de aanplakking door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde.

Het gegeven dat op het attest van aanplakking van 28 mei 2014 vermeld wordt dat de vergunning werd aangeplakt overeenkomstig artikel 4.7.19 §2 VCRO doet hier geen afbreuk aan.

Indien het attest van aanplakking van naderbij wordt bekeken, dient immers te worden vastgesteld dat dit een loutere stijlformule is die standaard op het attest van aanplakking van de stad Kortrijk vermeld is. Er wordt immers vermeld:

'werd op 14/03/2014 aangeplakt in toepassing van de bepalingen van artikel 4.7.19 §2/artikel 4.7.23§4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.'

Dergelijke stijlformule toont geenszins aan dat de gemeentesecretaris ter plaatse is geweest om na te gaan of de mededeling van de vergunning effectief is aangeplakt.

Daarenboven verraadt de verklaring op eer op zich dat de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde nooit de aanplakking zelf geattesteerd heeft. De verklaring op eer vermeldt het volgende:

'Het college van burgemeester en schepenen hanteert de datum van ontvangst van de foto als controlemoment van aanplakking (art. 4.7.19§2 VCRO).'

De stad Kortrijk geeft zelf aan dat haar gemeentesecretaris de aanplakking nooit zelf attesteert. Een foto van de aanplakking kan deze attestering niet vervangen. Er is zodoende niet voldaan aan de vereiste van artikel 4.7.19 §2 VCRO.

Het staat zodoende vast dat het oorspronkelijke administratieve dossier geen verklaring op eer, geen foto's van de aanplakking, geen attestering door de gemeentesecretaris bevatte. Het staat eveneens vast dat het - na de hoorzitting - aangevulde administratieve dossier een attestering door de gemeentesecretaris bevat.

Een verklaring op eer van de aanvrager kan alleszins niet gelijkgesteld worden met een attest van de gemeentelijke overheid. Dit is de kern van huidig debat.

Het attest van aanplakking is enkel opgesteld op grond van de eenzijdige verklaring op eer van de aanvrager. Hierdoor is de beroepstermijn niet beginnen lopen, en diende verwerende partij het beroep ontvankelijk te verklaren.

Zoals verwacht houden zowel verwerende als tussenkomende partij vast aan de foto's die bij de verklaring op eer gevoegd waren.

Verzoekende partij merkt hieromtrent het volgende op:

- deze foto's vervangen de attestering door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde niet*

het arrest van 21 mei 2013, met nummer A/2013/0254 vindt in casu geen toepassing.

In dit arrest deed zich een gelijkaardige situatie als de voorliggende voor. Er waren in het dossier eveneens foto's van de aanplakking gevoegd.

Het verschil zit hem evenwel in het feit dat er ook een foto van lopende de termijn van aanplakking terug te vinden was. Doordat deze foto's in het dossier terug te vinden waren, kon in alle redelijkheid geoordeeld worden dat er wel degelijk een aanplakking geweest was.

In casu bevinden er zich in het dossier geen foto's van gedurende of het einde van de aanplakking. Het is zeer opmerkelijk dat er foto's van het beweerd startpunt van de aanplakking zijn, maar niet van het einde.

Het is zodus best mogelijk dat de aanvrager een foto genomen heeft, en de aanplakking erna weer weggehaald heeft. Er is enkel een eenzijdige verklaring van de aanvrager die beweert dat de aanplakking gedurende 30 dagen gebeurd is. Doordat de gemeentesecretaris de aanplakking nooit zelf geattesteerd heeft, bestaat hierover geen zekerheid.

Verzoekende partij heeft nooit enige aanplakking vastgesteld, blijft deze ook betwisten.

Het slaat werkelijk nergens op dat verwerende partij eist dat verzoekende partij het bewijs levert dat de aanplakking niet gebeurde. Het is voor verzoekende partij uiteraard onmogelijk om negatief bewijs te leveren.

Wél kan uit het geheel van de feiten een en ander worden afgeleid:

- *verzoekende partij heeft nooit een aanplakking vastgesteld*
- *noch de verklaring op eer, noch de foto's hebben deel uitgemaakt van het gemeentelijk administratief dossier. Dit werd pas op de hoorzitting van de deputatie aan het dossier toegevoegd.*
- *er is geen attestering door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde*
- *er zijn enkel foto's van het beweerde aanvangspunt van de aanplakking, en geen van gedurende of het einde van de termijn van aanplakking.*

Verzoekende partij houdt vol dat er geen, minstens geen rechtsgeldige aanplakking is geweest, en de beroepstermijn niet is beginnen lopen.

Besluit

Op grond van de verklaring op eer en de foto's van de aanvrager kan niet geoordeeld worden dat er sprake was van een regelmatige aanplakking.

De loutere afwezigheid van een attestering door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waarin verklaard wordt dat de melding van de vergunningsbeslissing is aangeplakt, volstaat om te oordelen dat verwerende partij het beroep onvankelijk had moeten verklaren.

Door het beroep onontvankelijk wegens laattijdig te verklaren, heeft verwerende partij zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, als artikel 4.7.19 §2 VCRO miskend.

Het enig middel is gegrond.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij is een derde belanghebbende voor wie de administratieve beroepstermijn, overeenkomstig artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO, begint te lopen vanaf de dag na deze van de aanplakking. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het administratief beroep laattijdig werd ingesteld en dat het administratief beroep derhalve als onontvankelijk dient verworpen te worden.

De verzoekende partij betwist in haar enige middel de regelmatigheid van de aanplakking van de vergunning afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen. Meer bepaald stelt zij dat op het moment dat zij haar beroep bij de verwerende partij instelde, de administratieve beroepstermijn nog geen aanvang had genomen. Volgens de verzoekende partij kon de verwerende partij het administratief beroep niet onontvankelijk verklaren met verwijzing naar een attest van aanplakking dat louter is gesteund op de verklaring op eer van de aanvrager.

De kern van de discussie tussen partijen betreft (het bewijs van) de startdatum van de aanplakking van de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk van 3 maart 2014 en de daaraan verbonden startdatum van de (verval)termijn van 30 dagen voor derden om hiertegen administratief beroep aan te tekenen.

2.1

Artikel 4.7.19, §2 VCRO bepaalt het volgende:

“... ”

Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.

“... ”

2.2

De voorbereidende werken (*Parl. St. VI. P., 2008-2009, stuk 2011, nr. 1, pp. 187-188, 557*) stellen hieromtrent het volgende:

“... ”

Uitgangspunt voor de berekening van de beroepstermijn voor derden-belanghebbenden

... ”

De bewijslast om aan te tonen dat de aanvrager aan zijn aanplakkingsplicht heeft verzaakt, berust bij de persoon die het beroep instelt. Meestal zal dat gebeuren aan de hand van middelen die een vrije bewijswaarde hebben en die dus door de deputatie moeten worden gewaardeerd, het gaat dan bvb. om getuigenverklaringen of aanwijzingen waaruit een feitelijk vermoeden kan worden afgeleid.

Het is wenselijk dat op de aanplakkingsplicht een degelijk gemeentelijk overheidstoezicht wordt geïnstalleerd.

“... ”

2.3

Het Grondwettelijk Hof overwoog daaromtrent het volgende (in arrest nr. 8/2011 dd. 27 januari 2011):

“... ”

B.13.3.3.4. Het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen, wat niet mogelijk is wanneer de aanvang van de beroepstermijn afhangt van de kennisneming van de beslissing door de verzoeker. Daarbij vermocht de decreetgever rekening te houden met het feit dat het gaat om hetzij grote projecten, waarvan genoegzaam bekend zal zijn dat de vergunning werd verleend, hetzij projecten waarvan de weerslag is beperkt tot de onmiddellijke omgeving van de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De decreetgever kon dan ook redelijkerwijs ervan uitgaan dat de aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking is

om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de vergunningsbeslissing.

Bovendien dient de bevoegde burgemeester erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en attesteert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanplakking. Het gemeentebestuur dient op eenvoudig verzoek een gewaarmerkt afschrift van dat attest af te geven ... De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld (Parl. St., Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 181). Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt.

*In de parlementaire voorbereiding van het decreet van 27 maart 2009 wordt eveneens gepreciseerd dat indien de aanplakking niet of niet correct geschiedt, dit «wordt [...] 'gesanctioneerd' door middel van de beroepstermijnenregeling» ... Hieruit dient te worden afgeleid dat in dat geval de burgemeester de aanplakking niet vermag te attesteren, zodat de beroepstermijn geen aanvang neemt.
...»*

2.4

Sinds het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 januari 2011 (nr. 8/2011) kan niet meer ernstig worden betwist dat de beroepstermijn ingaat de dag na de startdatum van aanplakking. Bovendien wordt met betrekking tot de aanplakking als vorm van bekendmaking van vergunningsbeslissingen overwogen dat dit een geschikte vorm van bekendmaking is, mede omwille van het feit dat de gemeentelijke overheid dient te waken en te attesteren over de aanplakking.

Om van een geldig attest van aanplakking te kunnen spreken is in de eerste plaats dan ook vereist dat de datum van aanplakking en meer in het bijzonder de eerste dag van aanplakking, in het attest wordt vermeld. Enkel op die wijze kan de belanghebbende derde weten wanneer de beroepstermijn een aanvang heeft genomen en wanneer deze verstrijkt. Zolang de Vlaamse regering geen aanvullende inhoudelijke of vormelijke vereisten heeft opgelegd waaraan de aanplakking moet voldoen, kan enkel rekening gehouden worden met artikel 4.7.19, §2 VCRO.

3.

Indien een verzoekende partij de regelmatigheid van de aanplakking, en daarmee rechtstreeks verbonden de startdatum van de beroepstermijn betwist, draagt zij hiertoe de bewijslast. De verzoekende partij dient te bewijzen dat de aanplakking in het huidige geval door de aanvrager niet gebeurde in overeenstemming met artikel 4.7.19, §2, lid 1 VCRO. De verzoekende partij dient daarbij concrete elementen aan te voeren die -kunnen- wijzen op de onregelmatigheid van de aanplakking dan wel van het attest van aanplakking. De loutere bewering dat de aanplakking onregelmatig was, volstaat derhalve niet.

Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zich in de plaats te stellen van het vergunningverlenend bestuursorgaan, zelfs wanneer het gaat over het oordeel omtrent het al dan niet laattijdig aantekenen van het administratief beroep. De bevoegdheid van de Raad beperkt zich tot een controle van de motieven van de bestreden beslissing op basis van de feitelijke elementen van het voorliggende dossier.

4.

De verzoekende partij is van mening dat het attest van aanplakking dat deel uitmaakt van het administratief dossier, is opgemaakt louter op basis van de verklaring op eer van de aanvrager en dat de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde niet ter plaatse is geweest om te attesteren of de mededeling die te kennen geeft dat de vergunning werd verleend, ook werkelijk werd aangeplakt.

De Raad stelt vast dat het “attest van aanplakking” in het administratief dossier het volgende stelt:

“ ...

Attest van aanplakking

Dossiernummers: 2013/00833

De beslissing tot vergunning d.d. 3 maart 2014 van het College van Burgemeester en Schepenen met betrekking tot de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning van Ecoscape B.V.BA, Ravenbosstraat 22 te 8020 Oostkamp

Voor: bouwen van 37 appartementen.

Op het perceel: 08^e Afdeling, sectie A, perceelnummer 562X5.

Werd op 14/03/2014 aangeplakt in toepassing van de bepalingen van artikel 4.7.19§2/artikel 4.7.23§4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Kortrijk 28 mei 2014

...”

Anders dan wat de verzoekende partij voorhoudt stelt de Raad samen met de tussenkomende partij vast dat uit de bewoordingen van het door de gemeentesecretaris opgestelde attest niet letterlijk blijkt dat dit werd opgesteld op basis van de verklaring op eer van de aanvrager. Bovendien blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat de tussenkomende partij op 14 maart 2014 via e-mail een “eerste verklaring op eer”, met daarbij twee gevoegde foto’s aan de gemeente heeft overgemaakt, zodat vaststaat dat minstens op 14 maart 2014 de aanplakking op het terrein uithing. Tegenover deze vaststellingen staat enkel de niet gestaafde bewering van de verzoekende partij dat het attest louter op basis van de verklaring op eer zou zijn opgesteld, zodat de verwerende partij niet tot de onontvankelijkheid wegens laattijdigheid van het beroep kon besluiten.

In dit verband merkt de Raad op dat hoewel het attest van aanplakking een belangrijk bewijsmiddel vormt om de datum van aanplakking aan te tonen, deze datum desgevallend ook kan worden aangetoond dan wel kan worden betwist met andere bewijsmiddelen, die door verwerende partij moeten worden beoordeeld. Dit kan bijvoorbeeld noodzakelijk zijn indien de gemeente (wegens onzorgvuldigheid) nalaat om een geldig (en bewijskrachtig) attest van aanplakking op te maken, waardoor de rechtszekerheid in het gedrang kan komen. De verzoekende partij legt echter geen enkel bewijs voor waaruit het tegendeel blijkt, laat staan kan afgeleid worden.

5.

Uit de uiteenzetting van de feiten blijkt dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert om het beroep onontvankelijk te verklaren aangezien hij in zijn verslag vaststelt dat volgens het attest van aanplakking afgeleverd door het gemeentebestuur van Kortrijk de aanplakking plaats vond op 14 maart 2014, dat de beroepstermijn vervolgens is ingegaan op 15 maart 2014 om te eindigen op 14 april 2014. Aangezien het beroepschrift dateert van 23 juni 2014 is het volgens de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar laattijdig ingediend.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangevoerde beroepsargumenten merkt de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar op dat uit de formulering van het attest niet kan worden opgemaakt dat dit louter op basis van de verklaring op eer van de aanvrager werd opgesteld. Integendeel stelt hij vast dat: “*uit de bewijsstukken bezorgd door de aanvrager blijkt dat op de startdatum van de aanplakking, met name 14 maart 2014 en die identiek is als vermeld op het attest van aanplakking, een e-mail bericht werd verstuurd naar de gemeente, met als bijlage de verklaring op eer en de foto’s die de aanplakking bewijzen.*”

In de bestreden beslissing sluit de verwerende partij zich aan bij die bevindingen en overweegt:

“ ...

De deputatie treedt die beoordeling, in haar geheel en om de erin vermelde redenen volledig bij en neemt ze dan ook tot de hare. Op de hoorzitting wijst de beroepsindiener dat hiermee niet is aangetoond dat de aanplakking gedurende 30 dagen heeft plaatsgevonden. Waar beroepsindiener initieel de aanplakking betwist, wordt hiermee een nieuw argument ontwikkeld, zonder dit concreet met feitelijke gegevens te staven. Aangezien overeenkomstig artikel 1 §2 Beroepenbesluit een beroepschrift dient vergezeld te zijn van een attest van aanplakking, kan men onmogelijk eisen dat gedurende de beroepstermijn wordt geattesteerd dat de aanplakking gedurende die volle beroepstermijn heeft plaatsgevonden. Van belang is dat het attest duidelijk de startdatum van de aanplakking vermeldt. (RVVb, 21/11/2012, nr. A/2012/0486; RVVb, 12 oktober 2011, A/2011/0143) Dit is in casu het geval.

Het argument van de beroepsindiener dat de foto's die de aanplakking bewijzen niet in het gemeentelijk administratief dossier zouden bevinden, toont op zich niet de onregelmatigheid van de aanplakking aan.

Het beroep is onontvankelijk.

...”

6.

Uit de voormelde overwegingen en de bevindingen van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, die de verwerende partij tot de hare maakt, blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat het attest van aanplakking van het college van burgemeester en schepenen niet louter en alleen gesteund is op de “verklaring op eer” van de aanvrager. Zij stelt vast dat uit de tijdens de administratieve beroepsprocedure ingediende bewijsstukken van de tussenkomenende partij blijkt dat het bericht dat de vergunning werd verleend werd aangeplakt op 14 maart 2014. De verwerende partij besluit dat aangezien de startdatum van de aanplakking, zoals vermeld in het attest van aanplakking, overeenkomt met de datum van een e-mail van de tussenkomenende partij gericht aan het college van burgemeester en schepenen, “er geen twijfel kan bestaan over het precieze tijdstip van de aanplakking”.

De verwerende partij besluit naar het oordeel van de Raad niet kennelijk onredelijk tot de onontvankelijkheid van het administratief beroep wegens laattijdigheid. Zoals reeds hierboven gesteld, blijkt uit de stukken van het dossier dat de tussenkomenende partij op 14 maart 2014 via e-mail een “eerste verklaring op eer”, met daarbij twee gevoegde foto's aan de gemeente heeft overgemaakt, zodat het vaststaat dat minstens op 14 maart 2014 de aanplakking op het terrein uithing. De loutere andersluidende beweringen van de verzoekende partij doen niet anders besluiten.

7.

De verzoekende partij merkt nog op dat aangezien noch de foto's, noch de verklaring op eer en het vaststellingsattest deel uitmaakten van het gemeentelijk administratief dossier, de verwerende partij door alsnog tot de onontvankelijkheid te besluiten het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat een vergunningverlenend bestuursorgaan, zoals de verwerende partij, haar beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en derhalve dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de verwerende partij onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de bestreden beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en

juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

De Raad stelt vast dat, zoals de verzoekende partij eveneens bevestigt in haar verzoekschrift, uit de relevante stukken van het dossier blijkt dat de tussenkomende partij naar aanleiding van het door de verzoekende partij ingestelde administratief beroep, aan de verwerende partij een bijkomende nota heeft overgemaakt waarbij de relevante bewijsstukken werden gevoegd. Het wordt door de verzoekende partij ook niet betwist dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing over deze stukken beschikte.

De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden, tijdens het nemen van de bestreden beslissing, deze gegevens in haar beoordeling te hebben betrokken. Anders oordelen zou neerkomen op een negatie van de zorgvuldigheidsplicht doordat de verwerende partij verplicht zou worden om de voor de beoordeling relevante gegevens, waarvan zij kennis heeft, alsnog buiten haar beoordeling te laten. Een zorgvuldiger optreden in hoofde van het college van burgemeester en schepenen had de voorliggende discussie kunnen vermijden maar tast de regelmatigheid van de bestreden beslissing niet aan.

De Raad volgt de verzoekende partij dan ook niet waar zij lijkt aan te nemen dat, aangezien het gemeentelijk administratief dossier onvolledig was, de verwerende partij niet zorgvuldig tot een beslissing is kunnen komen. De verwerende partij merkt hierbij terecht op dat zij niet verantwoordelijk is voor wat in het gemeentelijk administratief dossier voorkomt, en dat zij haar beslissing moet steunen op de stukken die in haar dossier aanwezig zijn. Immers komt het ingevolge de devolutieve werking van het administratief beroep aan de verwerende partij toe om het aangevraagde in zijn volledigheid te beoordelen en dit zowel naar legaliteit als naar opportuniteit, en dient zij daarbij, in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel rekening te houden met alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier.

De vaststelling dat de verzoekende partij pas voor het eerst op de hoorzitting op de hoogte was van de bijkomende stukken doet niet anders besluiten.

8.

De verzoekende partij betwist ondergeschikt -als derde belanghebbende- dat de mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend door de tussenkomende partij, zijnde de aanvrager, ononderbroken en conform geciteerd artikel 4.7.19, §2, lid 1 VCRO werd aangeplakt. Zij meent dat de foto's waarnaar de verwerende partij verwijst, niet volstaan aangezien zij slechts werden opgemaakt bij het begin van de aanplakking zodat daaruit enkel kan afgeleid worden dat op het ogenblik van de vaststellingen een aanplakking aanwezig was, en niet dat de aanplakking er gedurende dertig dagen ononderbroken is gebleven.

De verzoekende partij beperkt zich tot het poneren van een loutere stelling. Een verzoekende partij die de regelmatigheid van de aanplakking betwist, draagt daarvoor de bewijslast. Van de verzoekende partij mag dan ook worden verwacht dat zij haar uiteenzetting steunt op concrete elementen die -kunnen- wijzen op de onregelmatigheid van de aanplakking dan wel van het attest van aanplakking. De loutere bewering dat de aanplakking onregelmatig was, volstaat niet.

9.

Gelet op voorgaande vaststellingen oordeelt de Raad dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet onjuist, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig tot het besluit komt dat, gegeven de stukken waarop zij vermocht acht te slaan, de aanplakking plaatsvond op 14 maart 2014, dat de beroepstermijn vervolgens is ingegaan op 15 maart 2014 om te eindigen op 14 april 2014 en dat

het administratief beroepschrift van 23 juni 2014 bijgevolg laattijdig werd ingesteld en als onontvankelijk diende te worden afgewezen.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de bvba ECOSCAPE is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 25 oktober 2016 door de derde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Lieselotte JOPPEN

Filip VAN ACKER